

ΛΑΚΜΕ

Όπερα εις πράξεις 3

ΤΟΥ
ΛΕΟ ΔΕΛΙΒΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΑΡΡΗ
1932

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Μύλις ἀνοίγει ἡ αὐλαία φαίνεται ἕνας κήπος γεμάτος ἀπ' ὅλα τὰ ἄνθη τῶν Ἰνδιῶν, εἰς τὸ βάθος μιᾶ πηγὴ νεροῦ καὶ ἕνας ναὸς Ἰνδικός, καὶ ἀγάλματα τοῦ Βούδδα. Ὁ κήπος εἶναι περιτριγυρισμένος ἀπὸ φράχτες μὲ καλάμια. Θεωρεῖται δὲ ἱερὸς καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἱεροσυλία ἂν πατήσῃ ἐκεῖ πόδι λευκοῦ.

Ὁ Χατζῆς καὶ ἡ Μαλιπὰ πιστοὶ καὶ οἱ δυὸ ὑπηρέτες τῆς Λακμὲ ἐμφανίζονται στὴ σκηνὴ καὶ ἀνοίγουν τὴ πόρτα τοῦ κήπου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται οἱ Ἰνδοὶ προσευχόμενοι εἰς τὸν Θεόν τους τὸν Μεγάλον Βραμᾶ.

Στὴν ἴδια πάλι ὥρα
ποῦ εὐωδιάζει ἡ χώρα
κι' ἡ αὐγοῦλα προβάλλει
γιομάτη φῶς χαρὰ
ἄς ἐνώσουμε πάλι
τῆς εὐχῆς στὰ οὐράνια
ὁ θυμὸς γιὰ νὰ παύσῃ
τοῦ Μεγάλου Βραμᾶ.

Ὁ Νιλακάντα Ἰνδὸς καὶ αὐτὸς Βραχμᾶνος προτρέπει τοὺς Ἰνδοὺς νὰ προσεύχωνται εἰς τὸν Βραχμᾶ ὁ ὁποῖος θὰ τιμωρήσῃ μιὰ μέρα ὅποιον δὲν τὸν προσκυνᾷ.

Αἴφνης ἀκούγεται ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ Ναὸ ἡ θεία φωνὴ τῆς Λακμὲ κόρης τοῦ Νιλακάντα ἀφιερωμένης εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βραμᾶ καὶ διὰ τοῦτο θεωρουμένης ἱεῤῃς.

Στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ γονατίζουν προσευχόμενοι στὸ Θεό.

(Λακμὲ) Λευκὴ Δουργά, Ὡχρὲ Σιβᾶ, Μεγάλε Γκανεσᾶ
 Ποῦ ἐπλασε ὁ Βρεμᾶ.

(Χορὸς) Ὡ Δοργά Λευκὴ Δοργά
 Ὡ Σιβᾶ λυπήσῃ μας, Γκανεσᾶ βοήθα μας

Μετὰ τὴν προσευχὴ ὁ Νιλακάντα προτρέπει τοὺς Ἴνδους νὰ φύγουν καὶ νὰ προσεύχωνται διαρκῶς στὸ Θεό.

Οἱ Ἴνδοὶ φεύγουν προσευχόμενοι.

Στὴν ἴδια πάλι ὥρα
κ.λ.π.

Μόλις φεύγουν οἱ Ἴνδοὶ ἔρχεται ἡ Λακμέ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴ πίστὴ τῆς Μαλικά. Ὁ Νιλακάντα τῆς λέει πῶς αὐτὸς πρέπει νὰ πάη στὴν ἱερὴ παγίδα γιατί εἶναι ἐσορτὴ καὶ αὐτὴν τὴν ἐμπιστεύεται στοὺς δυὸ ὑπηρέτες τῆς, τὴ Μαλικά καὶ τὸ Χατζῆ. Ὁ Νιλακάντα φεύγει καὶ οἱ ἄλλοι τὸν προπέμπουν εὐχόμενοι σ' αὐτόν :

Ὁ Θεὸς μαζί σου νὰ εἶναι ὁδηγὸς
καὶ ἀπ' τὴ διάβασί σου νὰ φεύγει κάθ' ἐχθρός.

Ἡ Λακμέ καὶ ἡ Μαλικά μαγεμμένες ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τῶν γιασεμιῶν τραγουδοῦν.

Ἡ σκιὰ γιασεμιοῦ
τριανταφυλλιά μυρωμένη
σ' ὄχθη ποταμοῦ
γελαστὴ μᾶς προσμένη.
Σιγαλὰ ἀπαλὰ
τὸ νερὸ κυλᾷ
Ἡ ὄχθη μυρωμένη
πέρα μᾶς προσμένει

καὶ φεύγουν μὲ τὴ βάρκα ποῦ εἶναι στὸ ποτάμι.

Ἡ Μις Βεντόν καὶ ἡ Μις Ἑλλεν Ἀγγλίδες καὶ οἱ δυὸ συν-οδευόμενες ἀπὸ τὸν Ζεράο καὶ τὸν Φρειδερίκον, ἀξιωματικοὺς τοῦ Ἰταλικοῦ ἀποικιακοῦ στρανοῦ τῶν Ἰνδιῶν, κινούμενες ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη περιέργεια, παραβιάζουν τοὺς φράχτες καὶ μπαίνουν στὸν ἱερὸ κῆπο γινόμενοι ἔτσι ἱερόσυλοι.

Ὁ Φρειδερίκος πιδ γνωστικὸς ἀπ' ὅλους τοὺς συμβουλεύει νὰ φύγουν, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ τοὺς πείσῃ.

Αἱ δυὸ γυναῖκες περιεργάζονται τὰ πάντα μέσα στὸ κῆπο καὶ ἰδίως τὰ στολίδια ποῦ εἶνε κρεμμιασμένα στὸ ἄγαλμα τοῦ

Βούδα τὰ ὁποῖα κάνουν ἐξαιρετικὰ ἐντύπωση στὴν Μις Ἑλλεν μνηστὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ Ζεράο.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι φεύγουν καὶ ἀφίνουν μόνο τὸ Ζεράο ὁ ὁποῖος γοητευμένος ἀπὸ τὴ περιπέτεια αὐτὴ τραγουδοῦ.

Φαντασία μ' ὄνειρο ὥραϊα
μοῦ πλανεύεις τὴ ψυχὴ
Γύρνα πάλη στὴ χώρα τῶν μύθων
Ὡ φαντασία χρυσή.

Στὸ ἄβρό τῆς χέρι ἡ θεία κόρη
τὸ δακτυλίδι θὰ φορῆ
Καὶ τὸ κρατεῖ μεσ' τὸ δικό μου
τὸ χέρι ποῦ θὰ τὸ φορῆ.

Στὸ κῆπο μέσα γίνεται ἡ συνάτησις τῆς Λακμέ μὲ τὸν Ζεράο, ὁ ὁποῖος θαμπωμένος ἀπὸ τὰ λάλλη τῆς Λακμέ, τῆς ἐκφράζει τὸν ἔρωτά του. Ἡ Λακμέ ἐντρομὴ τοῦ ἔξηγεῖ τὴ συνέπειες θλιβερῆς ἔχει γι' αὐτόν ἡ παραμονὴ του στὸ ἱερὸ ἐκεῖνο μέρος, καὶ τοῦ ὑποδεικνύει νὰ φύγῃ. Ὁ Ζεράο ὅμως ἀδιαφορῶν πρὸς ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς μιλή γιὰ τὸν ἔρωτά του. Τέλος ἡ Λακμέ καίτοι κόρη θεῶν ὑποκύπτουσα στὴ γυναικεία ἰδιοσυγκρασία καὶ μαγεμμένη καὶ ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ λόγια τοῦ Ζεράο, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς ἀκουγε, ἀνταποκρίνεται στὸ αἶσθημα τοῦ Ζεράο.

Καὶ ὅπως βρῖσκωνται ἀγκαλιασμένοι καὶ εὐτυχισμένοι, ἐμφανίζεται ὁ πατέρας τῆς Λακμέ μὲ τοὺς Ἴνδους.

Καὶ κατορθώνει μὲ ἡ Λακμέ νὰ φυγαδεύσῃ τὸν Ζεράο, ἀλλὰ ὁ Νιλακάντα ἀνακαλύπτων τὴν ἱεροσυλίαν, ὀμνύει μαζί μὲ τοὺς Ἴνδους νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄγνωστον εἰς αὐτὸν ἱερόσυλον.

ΠΡΑΞΙΣ Β.'

Στὴ δευτέρα πράξι ἀγορά, ὅπου ἔμποροι διαφόρων ἐθνικοτήτων καὶ φύλλων πωλοῦν τὰ ἐμπορεύματά τους.

Ἐλάτε πρὶν τὸ μεσημέρι
μισοτιμῆς κανεῖς προσφέρει
χωρὶς κανένα ν' ἀπατήση
θὲ νὰ τελειώση ἡ ἀγορά
ἐμπρός, ἐμπρός.

Ὁ Νιλακάντα διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἱερόσυλον ἀξιωματικὸν μεταμφιέεται εἰς ἐπαίτην καὶ μεταχειρίζεται τὴν κόρην του Λακμὲ ὡς τραγουδίστριαν τοῦ δρόμου, ἡ ὁποία τραγουδᾷ τραγούδια ἱερά, κἀνοντας ἔτσι τὸ πλῆθος νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ τὴν ἀκοῦν μὲ κατάνυξι.

Σὲ μιὰ τέτοια συγκέντρωση γίνεται ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἱεροσύλου Ζεράρ ὑπὸ τοῦ Νιλακάντα

Ὁ Νιλακάντα μὲ τοὺς Ἰνδοὺς καταστρώνει τὸ σχέδιον τῆς συνωμοσίας ἐναντίον τοῦ Ζεράρ.

Τὸν ἔνοχο θ' ἀκολουθοῦμε
καὶ πίσω θὰ πᾶμε ἀπ' αὐτὸν
Ὡς ὅτομ φίλοι νὰ κλεισθοῦμε
σ' ἓνα κύκλον ἀσφαλῆ στενόν.

Πράγματι ὁ Νιλακάντα μὲ τοὺς Ἰνδοὺς κατορθώνει νὰ ἐπιτεθῇ ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ νὰ τραυματίσῃ τὸν Ζεράρ.

ΠΡΑΞΙΣ Γ.'

Ὁ Ζεράρ ξαπλωμένος σ' ἓνα πρόχειρο κρεββάτι κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο βρῖσκεται ἐν ἀναρρώσει. Ἡ Λακμὲ πού στέκεται πάντα δίπλα του ἔχει κατορθώσει νὰ γιατρέψῃ τὶς πληγές του μὲ διάφορα βότανα πού εἶναι τόσο γνωστὰ στοὺς Ἰνδοὺς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούγεται ἀπὸ μακρὰν τὸ χαρούμενο τραγοῦδι τῶν Ἰνδῶν

Μὲ γοργὸ τὸ βῆμα μὲ χαρὰ
τρέχουμε στὸ κύμα στὴ δροσιά
στ' ἀργυρᾶ νερά του στὴ στιγμή
ἡ γλυκεῖα λαλιά του μᾶς καλεῖ

Ἡ Λακμὲ θέλουσα νὰ καταστήσῃ τὸν ἀγαπημένον της ἀπρόσβλητον ἀπὸ κάθε νέαν ἐπίθεσιν τῶν Ἰνδῶν, προσφέρεται νὰ τοῦ φέρῃ νὰ πιῇ νερὸ ἀγιασμένο ἀπὸ τὸν ἱερὸ ποταμὸ Γάγγη, ὁπότε θὰ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Ἰνδοῦς ἱερός καὶ ἀπρόσβλητος.

Ὅταν φεύγει ἡ Λακμὲ ἔρχεται ὁ Φρειδιριῆκος ὁ ὁποῖος εἰδοποιεῖ τὸν Ζεράρ ὅτι φεύγει τὸ σύνταγμα τους γιὰ τὸ πόλεμον καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀφίση τὴν Λακμὲ γιὰτὶ τὸ καθῆκόν του ἄλλοῦ τὸν καλεῖ.

Ἡ Λακμὲ μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὸ χωρισμὸ αὐτὸν ἀποφασίζει νὰ θέσῃ τέρας στὴ ζωὴ της καὶ πραγματοποιεῖ τὴν ἀπόφασίν της δαγκάνουσα ἓνα ἄνθος τῶν Ἰνδιῶν τοῦ ὁποῖου ὁ χυμὸς ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Κι' ἔτσι τελειώνει καὶ τὸ εἰδύλλιον αὐτὸ καὶ ἡ Λακμὲ ἀφοῦ ἐγκατέλειψε καὶ τοὺς Θεοὺς καὶ τοὺς δικούς της στὸ τέλος προσφέρει καὶ τὴ ζωὴ της ἐξιλαστήριον θῦμα καὶ αὐτὴ τοῦ Αἰωνίου Ἔρωτος.

ΤΕΛΟΣ